

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Hegyvári Sándor ügyvéd (jogi képviselő címe) által képviselt I.rendű felperes neve (címe) és II.rendű felperes neve (címe) felpereseknek, a dr. Kovács Zsuzsa ügyvéd (jogi képviselő címe) által képviselt alperes neve alperes ellen tulajdonjog megállapítása, hagyaték kiadása iránt indított perében a Fővárosi Bíróság 2007 április 17-én meghozott 22.P.24.847/2006/7. számú ítélete ellen az alperes részéről 8. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett rendelkezését helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felpereseknek, mint egyetemleges jogosultaknak 12.000 (tizenkétezer) forint másodfokú perköltséget.

A le nem rótt 12.200 (tizenkétezer-kétszáz) forint fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Néhai örökhagyó 2003. január 2-án végintézkedés hátrahagyása nélkül hunyt el. Figyelemmel arra, hogy az örökhagyónak hagyatéki eljárásban törvényes öröklésre jogosult rokona nem volt ismert, a közjegyző a hagyatékot az alperesnek adta át.

A felperesek keresetükben kérték, hogy a bíróság az örökhagyó hagyatékát képező, (.....) szám alatti ingatlanra egymás közt egyenlő arányban törvényes öröklés jogcímén tulajdonjogukat állapítsa meg, kötelezze továbbá az alperest a részére átadott (.....) banki takarékbetétkönyv, (.....) banki EUR számlán lévő összeg, az utolsó havi nyugdíj, valamint egyéb ingóságok kiadására vagy a helyükbe lépett érték megtérítésére. Az ingóságok helyébe lépő érték vonatkozásában késedelmi

kamat megtérítésére is kérték kötelezni. Követelésük alapjaként arra hivatkoztak, hogy ők az örökhagyó édesapja elhunyt testvérének leszármazói, ezért az örökhagyó törvényes örökösei, ennek megfelelően a hagyaték őket illeti. Az örökhagyóval a kapcsolatot nem tartották, így haláláról csak a hagyatéki eljárás lefolytatását követően szereztek tudomást. Utóbb az alperesi hagyatékkal kapcsolatos elszámolást követően pénzkövetelésre irányuló kérelmüket úgy módosították, hogy az alperest jogalap nélküli gazdagodás címén 531.153 forint és annak 2006. július 5-től járó kamata, valamint perköltség megfizetésére kérték kötelezni.

Az alperes a kereset jogalapját nem vitatta. Elszámolásában előadta, hogy a hagyatékkal kapcsolatban 1.672.074 forint bevétele keletkezett, de 1.140.921 forint kiadása volt. Kiadásait a felperesi pénzkövetelésbe kívánja beszámítani. Kamatfizetési kötelezettségét a keresetlevél benyújtását megelőző időszakra vitatta. Álláspontja szerint a perre okot nem adott, mert a felperesek örökös minőségének megállapítására csak peres eljárás keretében kerülhet sor, ezért a Pp. 80. § (1) bekezdése alapján a perérték 5 %-ában megállapított ügyvédi munkadíjra tartott igényt a felperesekkel szemben.

Az elsőfokú bíróság ítéletével annak tűrésére kötelezte az alperest, hogy a (.....) szám alatti ingatlanra a felperesek tulajdonjogát törvényes öröklés jogcímén egymás közt egyenlő arányban bejegyezzék. Kötelezte továbbá az alperest, hogy fizessen meg a felpereseknek egyetemlegesen 531.253 forintot, annak 2006. november 8-tól a kifizetésig járó törvényes mértékű kamatát, továbbá 180.000 forint perköltséget és 24.000 forint készkiadást. További rendelkezése szerint a le nem rótt 330.000 forint illetéket az állam viseli. Az ítélet indokolása szerint a felperesek pontosított keresete megalapozott volt, az alperes annak jogalapját és összecszerűségét sem vitatta. A kamat megfizetésére az alperest a kereset benyújtásától kezdődően kötelezte a jogalap nélküli birtoklás szabályaira figyelemmel.

Az alperes perköltség igényével összefüggésben utalt az elsőfokú bíróság arra, hogy pusztán a kereset azonnali elismerése nem mentesíti az alperest a perköltség megfizetése alól. Ehhez az is szükséges, hogy a per megindítására ne az alperesi magatartás szolgáltatson okot. Utalt a Legfelsőbb Bíróság P. törv. II. 20065/1968. számú döntésében kifejtettekre, mely szerint az apasági és származás megállapítási perekben a Pp. 80. § (1) bekezdésében foglaltak nem alkalmazhatók, mert ezekben a perindítás szükségszerű, ezért a bizonyítást le kell folytatni. Ezzel összhangban az elsőfokú bíróság álláspontja szerint az alperes csak abban az esetben jogosult perköltségre ezen jogszabályhely alapján, ha a felperes szükségtelenül indít pert, erre azonban maga az alperes sem hivatkozott. Erre tekintettel az elsőfokú bíróság az általános szabályok alapján rendelkezett a perköltség viseléséről.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben az elsőfokú ítélet perköltségre vonatkozó rendelkezése megváltoztatását kérte,

fellebbezésében foglaltak alapján. Utalt arra, hogy már az elsőfokú eljárásban is hivatkozott a Pp. 80. § (1) bekezdésére és a felperesekkel szemben perköltség igényt terjesztett elő, figyelemmel arra, hogy a perre okot nem adott és a keresetet az első tárgyaláson elismerte. Az elsőfokú bírósági érvelésével szemben hivatkozott arra, hogy az örökhagyó hagyatékátadó végzése 2004. január 14-én emelkedett jogerőre, ezt követően a hagyatéki eljárásra vonatkozó szabályok szerint egy év állt rendelkezésre a közjegyző előtti hagyatéki eljárás megismétlésére, amely idő alatt a felperesek hagyatéki eljárás keretében érvényesíthették volna öröklési igényüket. Az egy év eltelte után a jogerős hagyatékátadó végzés közhitelesen tanúsítja az örökös személyét és az örökhagyó hagyatékát. A jogerős hagyatékátadó végzés kizárólag bírósági eljárás keretében változtatható meg, a bírói gyakorlat szerint az örökös minőség tekintetében egyezség nem köthető. Mindezek alapján az alperes vétlen abban, hogy a felperesek a közjegyző előtti hagyatéki eljárásra, illetve annak megismétlésére nyitva álló határidőn belül nem jelentették be igényüket, így az a hagyatéki eljárásban nem volt rendezhető. Az alperes, mint szükségképpen örökös kénytelen volt a hagyatékot átvenni és az azzal járó feladatokat ellátni.

A felperesek fellebbezési ellenkérelmükben az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérték. Az alperesi fellebbezési érveléssel szemben utaltak arra, hogy a keresetlevél benyújtását megelőzően megkeresték az alperest igényükkel, azonban azt a választ kapták, hogy azt kizárólag peres eljárás keretében érvényesíthetik, egyéb információval azonban nem szolgált a hagyatékhoz tartozó betétkönyv és egyéb vagyontárgyak vonatkozásában sem. Ebből egyértelmű, hogy az alperes a perre okot adott. A felperesek álláspontja szerint csak abban az esetben lenne megítélhető perköltség az alperes részére, ha a felperesek szükségtelenül indítottak volna pert. Az iratok alapján egyértelműen megállapítható, hogy a hagyatéki eljárás jogerős befejezésekor, illetve ezt követő egy évben még nem szereztek tudomást a felperesek az örökhagyó haláláról, ezért nem kerülhetett sor a hagyatéki eljárás megismétlésére. Ezt azonban nem lehet úgy értelmezni, hogy ezáltal a felperesek adtak volna okot a perre.

A fellebbezés alaptalan.

Az ítélőtábla megítélése szerint az elsőfokú bíróság a perköltség viseléséről helytállóan rendelkezett a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján. Ezzel kapcsolatosan indokolása azonban nem helytálló. A Pp. 80. § (1) bekezdése értelmében a felperes akkor kötelezhető az alperes költségeinek megtérítésére, ha az ott megjelölt konjuktív feltételek maradéktalanul megvalósultak, azaz az alperes a perre okot nem adott és a követelést az első tárgyaláson azonnal elismeri. Az utóbbi feltétel tekintetében a perbeli adatok alapján megállapítható, hogy az első tárgyaláson az alperes képviselője nem jelent meg és a tárgyalást megelőzően előterjesztett beadványában a tárgyalás távollétében való megtartását kérte. Ebben a keresetre a következőképpen nyilatkozott: „a felperesek keresetét az örökös minőségre vonatkozóan nem vitatjuk”. Mindezek alapján egyértelműen megállapítható, hogy az alperes az első tárgyaláson a keresetet azonnali elismerő nyilatkozatot nem tett.

Ismertetésre került ugyan beadványa, amelynek előzőekben idézett nyilatkozata kizárólag a felperesek örökös minőségének elismerésére vonatkozik.

A kifejtettek alapján az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezett rendelkezését a Pp. 253. § (2) bekezdése szerint helybenhagyta. Pervesztességére figyelemmel a Pp. 78. § (1) bekezdése szerint kötelezte az alperest a felpereseknek járó másodfokú perköltség megfizetésére, amely képviselőjükkel felmerült, a fellebbezési érték figyelembevételével mérlegeléssel megállapított, áfát is tartalmazó ügyvédi munkadíj. Az alperes illetékmentessége folytán le nem rótt fellebbezési illetéket a 6/1998. (VI.26.) IM rendelet 14. §-a alapján az állam viseli.

Budapest, 2007. szeptember 27.

Fermanné dr. Polák Zita s.k.,
a tanács elnöke

. Hegedűs Mária s.k.,
előadó bíró

Dr. Baloginé dr. Faiszt Judit s.k.,
bíró

A kiadmány hitelül: